

стѣлъ (кула), на кого-то върха-тъ да досяга до небо-то и да ся види отдалече. Возь това, тѣмъ ся щяло да остане това сградѣ за потомство-то, като памятникъ на тѣхно-то могу-щество и мудрость. Но Богъ унищожилъ това гордо прѣдпри-ятіе. Той имъ смѣсилъ въ ума думы-тъ и понятія-та; оттова зидатели-тъ на башни-тъ, като хванъ ли да не разбиратъ единъ другого, не могли да продължаватъ зидане-то си и принудили ся да ся прѣсѣнѣтъ по разны страны. А начета-та и недозидана кула и градъ останѣли памятникъ на безуміе-то на оныя челоуѣцы, които наченвали работъ безъ благословеніе Божіе. Тойзи градъ былъ нареченъ Вавилонъ, кое-то ще каже по Еврейскы: *смѣшеніе*, зачто-то, во время-то, кога го гра-дили, Богъ смѣсилъ языцы-тъ на челоуѣцы-тъ.

ГЛАВА IX.

Авраамъ.

Като ся разсѣяли по земѣ-тъ, челоуѣцы-тъ ся раздѣ-лили на много народы и забравили истиннаго Бога. Они наченали да ся покланятъ на идолы, които си сами напра-вили, на разны животны, на стѣнце-то, на мѣсячинѣ-тъ, и затова ся наричали идолопоклонницы. Между идолопоклон-ницы-тъ живѣялъ единъ добродѣтеленъ челоуѣкъ отъ по-томство-то Симово, по имя Авраамъ. Богъ избралъ Авраама за да упази чрѣвъ него и чрѣвъ потомство-то му истиннѣ-тъ вѣрж на земѣ-тъ.

Авраамъ былъ сынъ на Өаррж и ималъ два брата: На-хора и Арана. Послѣдніа-тъ умрѣлъ прѣди бащѣ си, Өаррж, и оставилъ подиръ себе едного сына, по имя Лотъ, которого Авраамъ взелъ при себе. Но понеже идолопоклонство-то ся распространило не само въ отечество-то Авраамово, но още и въ бащиния му домъ, то Богъ казалъ Аврааму: „Издѣвъ отъ отечество-то си и отъ рода си, и иди въ онаѣ земѣ,